

Διευθυντής Κ.Ο.Θ.
Γεώργιος Βράνος

Ειδικό Ταμείο Οργάνωσης
Συναυλιών (Ε.Τ.Ο.Σ.) της Κ.Ο.Θ.
Πρόεδρος
Ούβε Μάτσκε
Αντιπρόεδρος
Δημήτριος Χανδράκης
Μέλη
Θεοφάνης Καραγιώργος
Εύη Δελφινόπουλου
Χρίστος Γαλλιαίας

www.tssso.gr

ΜΟΥΣΙΚΟΙ ΤΗΣ Κ.Ο.Θ.

Α' Βιολιά Σ. Παπάνας, Α. Σουσαμόγλου (Εξαρ) / Γ. Πετρόπουλος, Θ. Πατσαλίδης (ΚοΡΑ) / Ε. Παπαδημήτρης, Ε. Δελφινόπουλου, Κ. Αρχοντής, Γ. Κανδυλίδης, Γ. Παπά, Μ. Σπανού, Ε. Ταλακούδη, Χ. Λαζαρίδου, Γ. Γαρυφαλλάς, Ε. Λάππας, Σ. Κακάμπουρας (Tutti) **Β' Βιολιά** Α. Τζίμα, Α. Παπανικολάου (ΚοΡΑ) / Α. Τζαφέρης, Ν. Μπόγκοραντ (ΚοΡΒ) / Μ. Τοπσιδίης, Θ. Θεοδωρίδης, Δ. Παπαστεργίου, Ι. Both, Ε. Κουζώφ, Π. Μυλαράκη, Ε. Αδαμόπουλος, Μ. Εκλεκτού, Γ. Κουγιουμτζόγλου, Μ. Μιχαηλίδης, Ί. Σελαμαζίδης, Ί. Συμονίδου, Α. Μισυρλή, Ν. Τσανακάς, Ι. Τοπούρια (Tutti) **Βιόλες** Ν. Νικολαΐδης, Χ. Σεϊρά (ΚοΡΑ) / Α. Πορίχης, Α. Βόλση (ΚοΡΒ) / Φ. Ποπίκα, Ε. Παραλίκα, Χ. Βλάχος, Κ. Μητροπούλου, Β. Θεοδωρίδου, Δ. Δελφινόπουλος, Ρ. Τερζιάν, Δ. Φωτιάδης, Π. Μεταξάς, Θ. Σουργκούνης (Tutti) **Βιολοντσέλα** Β. Σαΐτης, Α. Χανδράκης, Ν. Γκουντιμόβ (ΚοΡΑ) / Λ. Μανώλα (ΚοΡΒ) / Β. Δάβαρης, Δ. Πολυζωίδης, Γ. Στέφος, Χ. Γρίμπας, Μ. Ανισέγκου, Δ. Αλεξάνδρου, Ι. Κανάτσου, Ζ. Στέλιτς (Tutti) **Κοντραμπάσο** Χ. Χειμαριάς (ΚοΡΑ) / Γ. Χατζής, Η. Σουμελίδης (ΚοΡΒ) / Ε. Μπουλασίκη, Ε. Παντελίδου, Μ. Σαπουτζής, Γ. Πολυχρονιάδης (Tutti) **Φλάουτα** Ν. Δημόπουλος, Ο. Γκόγκας (ΚοΡΑ) / Γ. Ανισέγκος, Μ. Χατζή (ΚοΡΒ) / Ν. Κουκής (Tutti) **Όμποε** Δ. Καλταζίδης, Δ. Κίτσος (ΚοΡΑ) / Γ. Τσόγιαν-Ραζάκοβ, Π. Κουγιουμτζόγλου (ΚοΡΒ) **Κλαρινέτα** Κ. Παπαδόπουλος, Χ. Γρασιονίδης (ΚοΡΑ) / Α. Σταυρίδης (ΚοΡΒ) / Β. Καρατζίβας (Tutti) **Φαγκότα** Γ. Πολίτης (ΚοΡΑ) / Κ. Βαβάλας, Μ. Πουλιούδη (ΚοΡΒ) / Μ. Ηλιοπούλου (Tutti) **Κόρνα** Τ. Ελευθεριάδης, Τ. Παπαδόπουλος (ΚοΡΑ) / Β. Βραδέλης, Π. Φειζός (ΚοΡΒ) / Δ. Δεσποτόπουλος (Tutti) **Τρομπέτες** Σ. Παπαδόπουλος, Γ. Νέτσκας (ΚοΡΑ) / Γ. Λασκαρίδης (ΚοΡΒ) / Δ. Κουρατζίνος (Tutti) **Τρομπόνια** Φ. Στεφανίδης, Α. Ντώνες (ΚοΡΑ) / Φ. Δράκος, Γ. Κόκορας (ΚοΡΒ) / Ε. Μπαλτάς (Tutti) **Τούμπα** Π. Γεωργιάδης (ΚοΡΒ) **Τύμπανα** Δ. Βίττης, Β. Αφανάσιεβ (ΚοΡΑ) **Κρουστά** Ε. Αγγουριδάκης, Ν. Μιχαηλίδου (Tutti) **Άρπα** Κ. Γίμα (ΚοΡΑ) **Πιάνο** Μ. Λιακοπούλου (ΚοΡΑ)

Έφορος Κ.Ο.Θ. Α. Χανδράκης **Βοηθός Εφόρου** Λ. Μανώλα

*Οι μόνιμοι μουσικοί της Κ.Ο.Θ. αναφέρονται με σειρά αρχαιότητας

ΤΟ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟ ΤΗΣ Κ.Ο.Θ.

Μ. Νιμπή (Γραμματεία), **Μ. Παπακωνσταντίνου** (Γραμματεία Καλλ. Διεύθυνσης – Εκπαιδευτικά Προγράμματα), **Φ. Χατζησιμόου** (Υλοποίηση Καλλ. Προγραμματισμού), **Ν. Κυριακού** (Προβολή & Επικοινωνία), **Θ. Καραμανίδου** (Μουσική Βιβλιοθήκη- Αρχείο), **Μ. Αδάμος, Έ. Τερζή** (Λογιστήριο), **Π. Γιάντσης, Γ. Νιμπής** (Φροντιστές), **Έ. Παράχου, Γ. Κοκόλη** (Ταμείο)

Επιμέλεια εντύπου - κείμενα: Νίκος Κυριακού
Σχεδιασμός: ARTCORE
Εκτύπωση: Visual Advertising

Απαγορεύεται η φωτογράφιση και η βιντεοσκόπηση κατά τη διάρκεια της συναυλίας.
Η είσοδος στη συναυλία επιτρέπεται σε παιδιά άνω των έξι ετών.

Βασίλης Χριστόπουλος διεύθυνση ορχήστρας

Ο Βασίλης Χριστόπουλος συνεργάζεται τακτικά με την Κ.Ο.Θ. από το 1998. Ως Διευθυντής της Κρατικής Ορχήστρας Αθηνών από το 2011 έως το 2014 πιστώ-

από το μπαρόκ έως τον 21ο αιώνα. Προσφάτως διηύθυνε με μεγάλη επιτυχία την «Ηλέκτρα» του Ρίχαρντ Στράους στην Κρατική Όπερα της Έσσης, στο Βόμπαμπεν της Γερμανίας. Συνεργάζεται τακτικά με την Ε.Λ.Σ. από το 1999. Στις ορχήστρες που έχει διευθύνει συγκαταλέγονται η Φιλαρμόνια του Λονδίνου, η Φιλαρμονική της Ραδιοφωνίας του Άνοβερου, η Κρατική Φιλαρμονική της Νυρεμβέργης, η Νέα Φιλαρμονική της Ιαπωνίας, η Φιλαρμονική της Βρέμης, η Εθνική Ορχήστρα των Χωρών του Λίγηρα (Γαλλία) και η Συμφωνική Ορχήστρα του Κουίνσλαντ (Αυστραλία). Κατά την καλλιτεχνική περίοδο 2015-2016, θα εμφανιστεί για πρώτη φορά με την Ορχήστρα Μοσαρτέου του Σάλτσμπουργκ και με την Φιλαρμονική της Γερμανικής Ραδιοφωνίας (Deutsche Radio Philharmonie).

Στην δισκογραφία του συμπεριλαμβάνεται η πρώτη ηχογράφιση κοντσέρτων του Νίκου Σκαλκώτα με την Κρατική Ορχήστρα Θεσσαλονίκης που κυκλοφόρησε από την εταιρεία BIS το 2008. Ο δίσκος του, «Άριες Μότσαρτ», με την Γαλλίδα υψίφωνο Ζεραλντίν Καζέ και την Φιλαρμονική της Νοτιοδυτικής Γερμανίας, απέσπασε έναν χρυσό Ορφέα από την διεθνή ακαδημία λυρικού δίσκου στο Παρίσι, ως η καλύτερη ηχογράφιση Μότσαρτ του 2009. Το 2013, η Γαλλική Δημοκρατία ανένευσε στον Βασίλη Χριστόπουλο τον τίτλο του Ιππότη των Τεχνών και των Γραμμάτων.

θηκε την πανθομολογούμενη άνοδο του καλλιτεχνικού επιπέδου της Ορχήστρας, η οποία, σε συνδυασμό με έναν καινοτόμο προγραμματισμό, οδήγησε στον διπλασιασμό των εσόδων από τα εισιτήρια μέσα σε μία τριετία δριμεγείας οικονομικής κρίσεως. Ως Κορυφαίος Αρχιμουσικός της Φιλαρμονικής της Νοτιοδυτικής Γερμανίας στην Κωνσταντία (Konstanz) από το 2005 έως το 2015 αναγνωρίστηκε επίσης καθολικά για την σημαντική βελτίωση της ποιότητας του συνόλου. Υπό την διεύθυνσή του, η Ορχήστρα ξεπέρασε για πρώτη φορά στην ιστορία της τους 2.500 συνδρομητές (σε μία πόλη 85.000 κατοίκων). Το ρεπερτόριό του στην όπερα καλύπτει ένα ευρύτατο φάσμα

Άγγελος Λιακάκης βιολοντσέλο

Γεννημένος στην Αθήνα, ο Άγγελος Λιακάκης ξεκίνησε μαθήματα βιολοντσέλου με τον Χρήστο Σφέτσα και συνέχισε τις σπουδές του ως υπότροφος των ιδρυμάτων Ι.Κ.Υ. και Ωνάση με τους Csaba Onczay, Leonid Gorkhonen και Kim Bak Dinitzen. Είναι μέλος του Νέου Ελληνικού Κουαρτέτου από το 2007, με το οποίο έχει εμφανιστεί σε πολυάριθμες συναυλίες στην Ελλάδα και το εξωτερικό, και έχει σημειώσει σημαντική δισκογραφία για τις εταιρίες BIS, DECCA, EMI Classics, Naxos, Legend κ.α. Ως σολίστ έχει εμφανιστεί με τις Κρατικές Ορχήστρες Αθηνών και Θεσσαλονίκης, την Καμεράτα - Ορχήστρα των Φίλων της Μουσικής, την Εθνική Συμφωνική Ορχήστρα της Ε.Ρ.Τ., την BBC Scottish Symphony Orchestra, την Bilbao Symphony Orchestra, καθώς και την Orchester 1756. Το ρεπερτόριό του καλύπτει ένα ευρύ φάσμα της μουσικής φιλολογίας, από το μπαρόκ μέχρι την avant-garde,

ενώ διατηρεί ιδιαίτερους δεσμούς με τους Έλληνες δημιουργούς, με το ενεργητικό του να περιλαμβάνει πολλές πρώτες εκτελέσεις έργων τους. Είναι καθηγητής βιολοντσέλου και μουσικής δωματίου στο Ωδείο Αθηνών και το Ωδείο Kodály, ενώ διδάσκει τακτικά στα σεμινάρια βιολοντσέλου του Φεστιβάλ Πηλίου και τα εργαστήρια μουσικής δωματίου του Μουσικού Χωριού, στον Άγιο Λαυρέντιο.

Έργα Μπετόβεν, Σοστακόβιτς, Χάυντν

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ

Λούντβιχ φαν Μπετόβεν: Εισαγωγή Leonore αρ.3 σε ντο μείζονα, έργο 72b

Ντμίτρι Σοστακόβιτς: Κοντσέρτο για τσέλο και ορχήστρα αρ.1 σε μι ύφεση μείζονα, έργο 107

Γιόζεφ Χάυντν: Συμφωνία αρ. 102 σε σι ύφεση μείζονα, Hob.I:102

Η εργογραφία του **Μπετόβεν** εμπεριέχει πολλά αριστουργήματα από κάθε είδους σύνθεση. Για άγνωστους λόγους έγραψε μόνο μία όπερα, τον *Φιντέλιο*, η οποία όμως τον ταλαιώρησε περισσότερο από κάθε άλλη του δημιουργία. Όπως σημείωνε και ο ίδιος: «Απ' όλα τα παιδιά μου, αυτό είναι που μου προξένησε τις μεγαλύτερες ωδίνες, που μου προξένησε τη μεγαλύτερη λύπη, γι' αυτό είναι και το πιο αγαπημένο μου» και κάπου αλλού «Σας διαβεβαιώνω, αγαπητέ Τράισκε, ότι αυτή η όπερα θα μου χαρίσει το φωτισμένο φάσμα του μάρτυρα». Παρά τις δυσκολίες του συνθέτη πάντως, ο *Φιντέλιο* αποτελεί μία από τις πλέον πολύπλοκες και απαιτητικές όπερες στην ιστορία, ενώ ο ρόλος του Φλωρεστάν αποτελεί σημείο αναφοράς για το ρόλο του ηρωικού τενόρου. Επιπλέον η *Εισαγωγή Λεωνόρα αρ.3 έργο 72b* αποτελεί τη σημαντικότερη μουσική δημιουργία στο είδος της και χαρακτηρίστηκε ως ένα θαύμα της δραματικής μουσικής.

Η συνθετική γραφή του **Σοστακόβιτς** χαρακτηρίζεται από το τραχύ και κοφτό της ύφους, την έντονη δραματικότητα της, την αιχμηρή ειρωνεία της και την εκκλησιαστική έκταση της τεχνικής της. Αυτά τα στοιχεία συναντάμε και στο *Κοντσέρτο για βιολοντσέλο και ορχήστρα αρ.1 σε μι ύφεση μείζονα, έργο 107*, που έγραψε για χάρη του κορυφαίου Ρώσου τσελίστα και καλού του φίλου Μσισιλάβ Ροστρόποβιτς. Ο τελευταίος ζήτησε για πολύ καιρό από τον συνθέτη να του γράψει ένα κοντσέρτο για τσέλο και όταν ο Σοστακόβιτς το πήρε απόφαση του έγραψε όχι ένα αλλά δύο. Το 1959 παρέδωσε με τη συνθησμένη του συστολή την παρτιτούρα του πρώτου από αυτά στο σολίστα, ζητώντας του ταπεινά να δεχτεί να το ερμηνεύσει, γεγονός που δείχνει την ποιότητα του χαρακτήρα του. Ο Ροστρόποβιτς που περίμενε για πολύ καιρό αυτό το κοντσέρτο, όχι απλά το αποδέχτηκε με ενθουσιασμό, αλλά το έπαιξε από μνήμης στο συνθέτη σε τέσσερις μόλις ημέρες και μάλιστα σε τρεις διαφορετικές παραλλαγές κάνοντας ευτυχισμένο το φίλο του. Βέβαια οι κακές γλώσσες λένε ότι ήταν δύο οι παραλλαγές και η τρίτη ήταν ένα παρεπόμενο της άβουλης βότκας με την οποία γιόρτασαν τη συνεννοήση και έτσι κανένας από τους δύο δεν ήταν σίγουρος για το αν παίζονταν ακόμη το συγκεκριμένο κοντσέρτο η κάτι άλλο.

Ο **Χάυντν** αναγνωρίστηκε ως ο πατέρας της νεότερης μουσικής. Εξέλιξε και τελειοποίησε τη μορφή της σονάτας για πιάνο και της συμφωνίας, εισήγαγε νέες και συναρπαστικές τεχνικές, προσέφερε νέες αρμονικές λύσεις, στρώνοντας ουσιαστικά το δρόμο πάνω στον οποίο βάδισαν ο Μότσαρτ και ο Μπετόβεν. Υπήρξε ένας φιλεργος δημιουργός και ένας ευσεισέδωτος καλλιτέχνης, που κινήθηκε σε ανώτερο καλλιτεχνικό επίπεδο. Η μουσική του είναι βαθιά ανθρωπίνη και άκρως γοητευτική. Έζησε πολλά και δημιουργικά χρόνια στην Εστερχάζα, το ονομαστό ανάκτορο των Εστερχάτζι, έχοντας εκεί μόνο τη σύνθεση να τον απασχολεί. Για ένα παιδί που προερχόταν από πολύ φτωχά οικονομικά, αυτό ήταν παραπάνω από ικανοποιητικό. Όμως ακόμη και όταν μετά το θάνατο του φιλόμουσου πρίγκιπα Νικολάου απολύθηκαν όλοι οι μουσικοί της Αυλής, ο Χάυντν δεν πτώθηκε στο ελάχιστο. Πήγε στο Λονδίνο για δύο περιόδους με τη συνοδεία μιας μεγάλης ορχήστρας και εκεί έγραψε 12 συμφωνίες, τις αποκαλούμενες 'του Λονδίνου', που συγκαταλέγονται στα σημαντικότερα έργα του.

Νίκος Κυριακού

Ludwig van Beethoven (1770-1827): Εισαγωγή Leonore αρ.3 σε ντο μείζονα, έργο 72b
I. Adagio II. Allegro

13'

Ο Μπετόβεν έγραψε τέσσερις εισαγωγές για τη μοναδική του όπερα, τον *Φιντέλιο*, τρεις εκ των οποίων ονομάστηκαν Λεωνόρα. Οι εισαγωγές αυτές δεν αριθμούνται με τη σειρά δημιουργίας τους. Η αριστουργηματική *Λεωνόρα αρ.3, έργο 72b* γράφηκε το 1806, μετά την πρώτη αναθεώρηση του έργου, λόγω της ψυχρής αρχικής υποδοχής του. Θεωρείται το τελειότερο υπόδειγμα αυτής της συμφωνικής μορφής. Ο Μάλερ καθιέρωσε τη συνήθεια να παίζεται πριν την τελευταία σκηνή της όπερας. Η εισαγωγή συμπυκνώνει όλη την ιστορία του έργου. Ξεκινά αργά με αναφορές στο αρχικό τμήμα της άριας του Φλωρεστάν, που αλυσσοδεμένος αναπολεί τη χαμένη του ευτυχία και εκφράζει την ελπίδα του για ελευθερία. Μετά από ένα δραματικό κρεσέντο, ακολουθεί ένα λαμπρό ξέσπασμα που αποτελεί ουσιαστικά έναν εραλδικό ύμνο στην ελευθερία του ανθρώπου. Το δεύτερο μέρος είναι πιο τρυφερό και περιέχει επίσης αναφορές στην άρια του Φλωρεστάν. Στην ανάπτυξη των θεματικών στοιχείων παρεμβάλλεται η κλήση της σάλπιγγας, που στην όπερα αναγγέλλει την άφιξη του σωτήρα υπουργού, καθώς και ένα τμήμα του ευχαριστήριου ύμνου από τη σκηνή της φυλακής. Μετά από μια ανακεφαλαίωση, οδηγούμαστε, μέσα από μια χειμωρρόδη coda, σε μια αληθινή αποθέωση που προαναγγέλλει το τέλος της ιστορίας. Το έργο έχει χαρακτηριστεί ως θαύμα της δραματικής μουσικής

Dmitri Shostakovich (1906-1975): Κοντσέρτο για βιολοντσέλο και ορχήστρα αρ.1 σε μι ύφεση μείζονα, έργο 107

29'

I. Allegretto II. Moderato III. Recitativo-Cadenza IV. Allegro con moto

Ο Σοστακόβιτς έγραψε το *Κοντσέρτο για βιολοντσέλο και ορχήστρα αρ.1 σε μι ύφεση μείζονα, έργο 107*, για τον εμβληματικό Ρώσο τσελίστα και καλό του φίλο Μσισιλάβ Ροστρόποβιτς, το 1959, στην μετά-Στάλιν εποχή, γεγονός που του έδωσε μεγαλύτερη ελευθερία έκφρασης, αλλά και δυνατότητα να δώσει κάποιες αιχμηρές προσωπικές απαντήσεις. Στις 2 Αυγούστου 1959 παρέδωσε στον Ροστρόποβιτς την παρτιτούρα του κοντσέρτου και τέσσερις μόλις ημέρες αργότερα αυτός το έπαιξε από μνήμης, κάνοντας ευτυχισμένο το φίλο του. Το κοντσέρτο θεωρείται από τα δυσκολότερα έργα για βιολοντσέλο του ρεπερτορίου. Αναπτύσσεται πάνω σε ένα απλοϊκό θέμα που είχε γράψει ο συνθέτης για μία ταινία και περιγράφει την πορεία μια ομάδας σοβιετικών προς την εκτέλεσή τους από τους Ναζί. Το έργο έχει πλούσια δυναμική, χωρίς να του λείπουν η μελαγχολία και η βαθύς στοχασμός του Σοστακόβιτς, ενώ χαρακτηρίζεται και για την αιχμηρή του σάτιρα. Η μορφή του είναι κάπως ιδιόρρυθμη, με τα τέσσερα μέρη να αποτελούν ουσιαστικά δύο ενότητες, αφού τα τρία τελευταία παίζονται χωρίς διακοπή. Στο πρώτο μέρος κυριαρχεί το ρυθμικό μοτίβο του βηματισμού προς το θάνατο, που γίνεται με ολοένα αυξανόμενη ένταση και νευρική κίνηση. Αντίθετα το δεύτερο μέρος είναι ήρεμο και μελαγχολικό και παραπέμπει σε λαϊκά ναυουρίσματα, αλλά και στο ναυούρισμα του θάνατου προς ένα άρρωστο παιδί, από τη συλλογή 'Τραγούδια και Χοροί του Θανάτου' του Μουσόργκσκι. Η βαθιά συγκίνηση του σολίστα εντείνεται από τους ήχους της τσελέστας, ώσπου οδηγείται σε ένα μονόλογο περιουλολής, ένα διαλογισμό ουσιαστικά, στην cadenza. Η διάθεση αλλάζει σταδιακά και μας προετοιμάζει για το πνευματώδες φινάλε, όπου εμφανίζονται δύο δυναμικά θέματα που θυμίζουν άλλοτε χορό και άλλοτε εμβατήριο. Ο συνθέτης παρεμβάλλει και μία διαστρεβλωμένη εκδοχή του *Suliko*, αγαπημένου τραγουδιού του Στάλιν, κρατώντας όμως για τον εαυτό του το ρόλο του εκδικητή, αφού εμφανίζει το αρχικό θέμα του βηματισμού προς την εκτέλεση, αυτή τη φορά όμως για τους εκθρούς του. Η νίκη του είναι θριαμβική και πιστοποιείται από επτά μεγαλειώδεις τυμπανοκρουσίες.

Franz Joseph Haydn (1732-1809): Συμφωνία αρ. 102 σε σι ύφεση μείζονα, Hob.I:102

30'

I. Largo-Vivace II. Adagio III. Menuetto Allegro IV. Finale - Presto

Η *Συμφωνία αρ. 102 σε σι ύφεση μείζονα* του Γιόζεφ Χάυντν γράφηκε το 1794 και είναι η δέκατη από τις συνολικά δώδεκα αποκαλούμενες «Συμφωνίες του Λονδίνου». Πολλοί μελετητές υποστηρίζουν πως στην προεπιλεγμένη αυτής της συμφωνίας συνέβη το 'θαύμα', όπως έχει μείνει στην ιστορία. Ένας τεράστιος πολυέλαιος που θα μπορούσε να σκοτώσει πάνω από 30 άτομα έπεσε στην αίθουσα κατά τη διάρκεια της συναυλίας, όμως σαν από θαύμα δεν τραυματίστηκε κανείς, γιατί όλοι είχαν μετανικήσει προς τη σκηνή ώστε να θαυμάσουν τον Χάυντν να διευθύνει την ορχήστρα από το πιανφόρτε. Η συμφωνία ξεκινά αιθέρια και λυρικά, με μία εναλλαγή ηρεμίας και πάθους και με μια ζωηρή μελωδία να προαναγγέλλει τις συναισθηματικές περιπέτειες της συνέχειας. Η ολοένα αυξανόμενη ένταση διακόπτεται στο ονειρικό adagio, οι ομιχλώδεις πιναλές του οποίου, καθώς και η μελωδική του λεπτότητα ξεδιπλώνονται με μία αριστοτεχνική ενορκήστρωση, σε μία από τις σημαντικότερες στιγμές του μεγάλου συνθέτη. Το νωκελικό τρίτο μέρος έχει μερικές «ταραχώδεις» στιγμές, εμπνευσμένες από λαϊκούς χορούς και μας οδηγεί σε ένα ορμητικό φινάλε, που ο Χάυντν το διανθίζει με στιγμές κίουμορ, κάνοντάς το ιδιαίτερα διασκεδαστικό.

ΚΡΑΤΙΚΗ
ΟΡΧΗΣΤΡΑ
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

Έργα Μπετόβεν, Σοστακόβιτς, Χάουντν

Διεύθυνση Ορχήστρας: Βασίλης Χριστόπουλος
Βιολοντσέλο: Άγγελος Λιακάκης

Παρασκευή

19/02/2016

20.30 Αίθουσα Τελετών Α.Π.Θ.

Λούντβιχ φαν Μπετόβεν: Εισαγωγή Leonore αρ.3
σε ντο μείζονα, έργο 72b

Ντμίτρι Σοστακόβιτς: Κοντσέρτο για τσέλο και ορχήστρα
αρ.1 σε μι ύφεση μείζονα, έργο 107

Γιόζεφ Χάουντν: Συμφωνία αρ. 102 σε σι ύφεση μείζονα, Hob.I:102

Εισιτήρια:

15€, 10€, 5€

Προπώληση εισιτηρίων:

Εκδοτήριο ΚΟΘ, Πλατεία Αριστοτέλους
τηλ. 2310 236990

& από το www.tssso.gr

www.tssso.gr

ΧΟΡΗΓΟΣ ΦΙΛΟΞΕΝΙΑΣ:

ΧΟΡΗΓΟΙ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑΣ:

Ακούτε κάθε Τρίτη 18:00-19:00 την εκπομπή
Η Κ.Ο.Θ. ΣΤΗΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΑ
με τον Θανάση Γωγάδη,
από τον 9,58 fm και το Γ' Πρόγραμμα